

JAMIE McGUIRE

Fény

A
SZÍVEMBEN

Dream
válogatás

A mikor a fiatal Elliott legelőször megpillantotta Catherine-t, azonnal tudta, hogy még sohasem látott nála szomorúbb és csodásabb teremtést. Mind a ketten kitaszítottnak érzik magukat, ami rögtön közel hozza őket egymáshoz. Érzelmek egyre mélyülnek, viszont amikor Catherine-nek a legnagyobb szüksége lenne rá, Elliott kénytelen elhagyni a várost. Végül azonban mégis visszatér, de addigra már mindketten megváltoznak. Elliott a középiskola ünnepekt futballszárja, Catherine pedig a szabadideje minden percében az anyja rejtélyes panziójában robotol. A lány nem bocsátotta meg Elliottnak azt, hogy magára hagyta, de a fiúnak eltökélt szándéka, hogy visszanyeri a szívét.

Amikor Catherine végre kész arra, hogy feltétel nélkül megbízzon Elliottban, a fiú egy helyi tragédia első számú gyanúsítottja lesz. A városiak egyre növekvő rosszallása ellenére a lány ragaszkodik az Elliott iránti szerelméhez. Azonban egy rettenetes titok, amit Catherine régóta őriz, könnyen tönkretelheti minden megmaradt reményüket a boldogságra.

JAMIE MCGUIRE a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal sikerlistáin első helyen álló író, a Maddox fivérekéről szóló sorozat, a Sötétség és Fény angyalai-trilógia és a világszerte sikert kivívó regények, a Gyönyörű sorscsapás és a Veszedelmes sorscsapás írója. Ő volt az első független író, aki az amerikai kiskereskedelmi óriással, a Walmarttal kötött könyvkiadási szerződést. Műveit közel ötven nyelvre fordították le. Az oklahomai Tulsában él három gyermekével és Hazellel, a német juhászkutyájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy igazán magával ragadó regény két sebzett szívű fiatalról, akik egymás barátságában találnak vigaszra, amiből kivirágzik egy megható első szerelem. Egy romantikus történet melegséggel, büntudattal és reménnyel átszőve.”

Kirkus Reviews

„Jamie McGuire most is egy megkapó, olvasmányos szerelmi történetet vetett papírra... A rasszizmus, a bántalmazó családok és a mentális betegség témáit érintve két eleven főszereplőt teremtett. Elejt annyi utalást, hogy felkészülj rá, mi is várható, bár a csúcspont igazán meglepő és rémisztő.”

VOYA

„Nyers és valódi őszinteséggel megírt regényében a szerző nő teljesen rabul ejti az olvasókat, amikor elmerül a szív bonyolult ügyeiben. Legújabb regénye egy olyan állhatatos szerelemről szól, ami elvarázsolja az embert.”

RT Books Reviews

„Ez a hangulatában Nicholas Sparks könyveit idéző regény népszerű lesz a romantikus műfaj kedvelői körében... A karakterek melegséget sugároznak, az összetartozásuk pedig sorsszerű, és ez az, ami azonnal megfogja az olvasókat.”

Booklist

Dream
válogatás

JAMIE McGUIRE

Fény
A
SZÍVEMBEN

— részlet —

Prológus

Elliott

Az öreg tölgy, amire felmáztam, úgy egy tucatnyi hasonló fa egyike volt a Juniper Streeten. Azért erre a faóriásra esett a választásom, mert egy fehér léckerítés mellett állt, ami elég magas volt, hogy a segítségével felkapaszkodhassak a legalsó ágra. Nem számított, hogy közben lehorzoltam és véreztem a tenyerem, a térdem és a sípcsontom az érdes kéreg és az ágak miatt. A nyílt sebeket csípő szellő arra emlékeztetett, hogy harcoltam és győztem. Csak a vér zavart. De nem azért, mert kényes voltam, hanem mert meg kellett várnom, amíg elállt, nehogy összekenjsem vele az új fényképezőgépet.

Tíz perccel később, amikor már a fenekemmel egy nálam sokkal idősebb ágon egyensúlyoztam úgy hatméternyire a földtől, a vér sem szivárgott többé. Elmosolyodtam. Végre rendesen tudtam használni a fényképezőgépet. Nem volt új. A nagynéném idő előtti ajándéka volt a tizenegyedik születésnapomra. Általában két héttel a születésnapom után, hálaadásakor találkoztunk, de nem szeretett később ajándékot adni. Leigh néni sok mindent utált, kivéve engem és John bácsit.

Belekukucskáltam a keresőbe, és ide-oda mozgattam a hektárokon át végtelenbe nyúló füves mezőkön, búzatáblákon és

hullámzó dombokon. A házak kerítése mögött egy kitaposott földút húzódott, ami párhuzamos volt a nagynéném utcájával. A füves csíkot két keréknyom szegélyezte, és csupán ez választotta el a szomszédjaink hátsó udvarát a gabona- és repceföldek tengerétől. Egyhangú volt a táj, de amikor lement a nap, és az ég alja a narancs, a rózsaszín és a lila árnyalataiban úszott, megesküdtem volna rá, hogy nincs ennél szebb hely a világon.

Oak Creek nem tűnt akkora csalódásnak, amilyennek anyám leírta, de túl sok volt az *az egyszer volt*. Ugyanis volt valamikor egy bevásárlóközpontja, egy vegyeskereskedése, egy játékterme, egyszer voltak tenispályák és az egyik park körül egy sétatér, de most már csak üres épületek és bedeszkázott kirakatok maradtak a helyükön. Minden második karácsonyt töltöttük csak itt, amikor apa és anya veszekedése nagyon eldurvult. Nyáron a helyzet még rosszabb volt. Anya a nyári szünet első napján, az apával folytatott egész éjszakás veszekedés után kitett John bácsinál és Leigh néninél, és ilyenkor feltűnt, hogy még a házban sem veszi le soha a napszemüvegét. Akkor már tudtam, hogy látogatásnál többről van szó, hogy az egész nyarat itt fogom tölteni, és amikor kicsomagoltam, a bőröndömben talált ruhanemű mennyisége igazolta a gyanúmat.

Az ég színe kezdett megváltozni, ezért a környezetemet szemlélve kattintottam párat. Leigh néni nem volt szívélyes, szeretetteljes ember, de sajnált annyira, hogy egy rendes fényképezőgépet vett nekem. Talán azt remélte, többet leszek a szabadban, de ez édes mindegy is volt. A barátaim PlayStationeket és iPhone-okat kértek, aztán az ajándékok mintegy varázsütsékre megjelentek. Én ritkán kaptam azt, amit kértem, így a kezemben tartott fényképezőgép egy ajándéknál jóval többet jelentett nekem. Azt bizonyította, hogy valaki odafigyel rám.

Ajtó nyílt, ami elterelte a figyelmemet a lemenő napról. Egy apa és a lánya halkán beszélgettek, miközben kísértáltak a hátsó udvarra. A férfi egy takaróba csavart kis csomagot vitt. A lány

szipogott, az arca nedves volt a könnyektől. Nem moccanom, nem vettem levegőt, mert féltem, hogy észrevesznek, és elrontom a különleges pillanatot. Akkor figyeltem fel egy gödörre, a fa mellett. Vörös kis földkupac magasodott a gödör mellett.

– Óvatosan – mondta a lány. A haja félig barna, félig szőke volt, kivörösödött arcában világított zöld szeme.

A férfi leeresztette a kis csomagot a gödörbe, mire a lány sírva fakadt.

– Sajnálom, királylány. Lökött rendes kutya volt.

Összeszorítottam a számat. Illetlenség lett volna kuncogni, mégis humorosnak találtam, hogy egy Lökött nevű teremtménynek rendeznek temetést.

Egy asszony mögött csapódott be a hátsó ajtó. A nyirkos időben szerteszt meredtek sötét, erősen göndör fűrtjei. A derekára kötött konyharuhába törölte a kezét.

– Itt vagyok – zihálta. Megdermedt, amikor lenézett a gödörbe. – Ó! Hát már... – Elsápadt, aztán a lányhoz fordult. – Úgy sajnálom, édesem. – Az asszony lenézett Lököttre, akinek apró mancsa kilógott a lazán ráteker babatakaró alól. Az asszony percről percre feldúltabbnak látszott. – De én... nem maradhatok...

– Mavis – kezdte a férfi, és felé nyújtotta a kezét.

Mavis alsó ajka megremegett. – Úgy sajnálom! – mondta, és visszasietett a házba.

A lány az apjára nézett. – Semmi baj, apa.

Az apa magához húzta a lányát. – Mindig megviselik a temetések. Kiborítják.

– És Lökött volt a kisbabája még előttem – törölte meg az arcát a lány. – Semmi baj.

– Búcsúztassuk el illendően. Köszönjük, Lökött, hogy olyan szelíden bántál a királylányunkkal. Köszönjük, hogy az asztal alatt vártad, hogy megegye a zöldséget...

A lány és az apja egymásra néztek.

– Köszönjük, hogy éveken át visszahoztad a labdát, és hűséges voltál...

– És éjszaka mellém bújtál – törölte le a lány a könnyeit. – És pusztit adtál. És a lábamnál feküdtél, míg leckét írtam, és mindig örültél, amikor hazaértem...

A férfi egyszer bólintott, aztán fogta a kerítésnek támasztott lapátot, és elkezdte betemetni a gödrot.

A lány a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa a sírását. Amikor az apja végzett, egy pillanatig szótlánul álltak, aztán a lány egyedül akart maradni, és az apja nem tiltakozott. Bólintott, és visszament a házba.

A lány leült a földhalom mellé, a füvet tépkedte, és átadta magát a szomorkodásnak. A keresőmön át akartam figyelni, és elkapni ezt a pillanatot, de a lány meghallotta volna a kattantást, és iszonyú rohadéknak tűntem volna, ezért csendben maradtam, és hagytam gyászolni.

– Köszönöm, hogy megvédtél – szípogetta végül.

A homlokomat ráncolva tűnődtem, mivel szemben védhettem meg Lökött, és hogy szüksége van-e még védelemre. Velem egykorú lehetett, és csinosabb volt mindegyik lánynál, akikkel együtt jártam iskolába. Kíváncsi voltam, mi történt a kutyájával, és mióta él ebben a hatalmas házban, ami a hátsó udvar fölé magasodott, és árnyékot vetett az utcában lévő többi házra, amikor a nap már az égbolt nyugati felén járt. Aggasztott, hogy nem tudtam, azért ül-e a földön, mert itt nagyobb biztonságban érzi magát a halott kutyája mellett, mint odabent.

A nap lebukott, és beköszöntött az éjszaka, tücskök ciripeltek, a tölgy lombja között fütyült a szél. Hangosan korogni kezdett a gyomrom. *Leigh nénitől megkapom a magamét*, gondoltam, *ha nem érek haza időben vacsorára, de a lány még mindig a barátja sírja mellett üldögélt, én meg úgy döntöttem, hogy nem zavarom.*

Kinyílt a hátsó ajtó és meleg, sárgás fény szökött ki a hátsó udvarra.

– Catherine? – szólt ki Mavis. – Ideje már bejőnnöd, drágám. Kihűl a vacsorád. Reggel majd megint meglátogathatod.

Catherine engedelmeskedett: felállt és a ház felé indult, de mielőtt bement volna, csak egyszer torpant meg, hogy egy pillantást vessen a háta mögé, a sírra. Amikor becsukódott az ajtó, próbáltam kitalálni, mit kereshetett: talán csak az emlékezetébe véste, hogy ez a valóság, és Lökött tényleg nincs többé, vagy még utoljára búcsút vett tőle.

Lassan lemásztam. Vigyáztam, hogy a kerítés külső oldalára ugorjak, és a frissen ásott sírtól elég messzire érjek földet. A cipőm talpa csikorgott a kavicsos síkátorban, és ezzel felriasztottam néhány környékbeli kutyát, de a sötét ellenére nem volt semmi gond, amíg vissza nem jutottam a nagynémhez.

Leigh néni összefont karral állt az ajtóban. Először aggodalmat láttam az arcán, aztán haragosan villant a tekintete, amikor megpillantott. Köntösben volt, erről rögtön tudtam, hogy milyen sokat késtem. Egy ősz csík indult a halántékától, ami aztán eltűnt, majd ismét felbukkant oldalra vetett, sűrű, barna hajfonatában.

– Bocsánat – próbálkoztam.

– Lekésted a vacsorát – nyitotta ki előttem a szűnyoghálós ajtót. Bementem a házba, ő meg utánam jött. – A tányérod a mikróban van. Egyél, aztán elmesélheted, hol jártál.

– Igenis, assz'nyom – mondtam, és nyílegyenesen elhúztam mellette. Az ovális fa ebédlőasztal mellett elhaladva átjutottam a konyhába, kinyitottam a mikró ajtaját, és a fóliával letakart tányér láttán rögtön összefutott a nyál a számban.

– Vedd le a... – kezdte Leigh néni, de már le is téptem a fóliát, becsaptam az ajtót, és megnyomtam a kijelzőn a kettes számot.

Néztem, ahogy a tányér a barátságos sárga fényben körbeforog. A hússzelet sísteregni kezdett, a krumplipürén pedig bugyogni kezdett a saft.

– Még ne! – csattant fel Leigh néni, amikor a mikró fogantyúja felé nyúltam.

Korgott a gyomrom.

– Ha ennyire éhes vagy, miért ilyen későn jöttél haza?

– Fennragadtam egy fán – válaszoltam, és nyitottam az ajtót, amint a mikró csipogni kezdett.

– Egy *fán*?! – Leigh néni a kezembe nyomott egy villát, amikor elmentem mellette, és követett az asztalhoz.

Belapátoltam a számba az első falatot, és mormoltam az élvezettől, majd újabb két falatot tömtem be, mielőtt a néni újabb kérdést tehetett volna fel. Anyám is jól főzött, de minél nagyobb lettem, annál éhesebb voltam. Akárhányszor ettem is egy nap, és akármennyit faltam be, sosem éreztem, hogy tele lennék. Nem tudtam – bármivel is próbáltam – elég gyorsan megrakni a gyomromat.

Leigh néni elfintorodott, amikor a tányérom fölé görnyedve igyekeztem a falatok útját lerövidíteni.

– Ezt el kell magyaráznod! – mondta Leigh néni. Amikor nem hagytam abba az evést, odahajolt hozzám, és megfogta a csuklómat. – Elliott, ne kelljen még egyszer mondanom!

Igyekeztem gyorsabban rágni és nyelni, közben szolgálatkészen bóloggattam. – Az utcában lévő hatalmas háznál áll egy tölgyfa. Felmásztam rá.

– És?

– Amíg fent voltam rajta, hogy jó képet készíthessek a géppemmel, emberek jöttek ki.

– Calhounék? Megláttak?

Megráztam a fejem, és sebtében bekaptam egy falatot.

– Ugye, tudod, hogy ő John bácsi főnöke?

– Nem – hagytam abba a rágást.

Leigh néni hátradőlt. – Hogy éppen ezt a fát választottad!

– Kedves embereknek látszottak... és szomorúak voltak.

– Miért? – Legalább egy pillanatra elfelejtette, hogy mérges.

– Eltemettek valamit a hátsó udvaron. Azt hiszem, elpusztult a kutyájuk.

– Nagy kár – mondta a néni, és próbált némi együttérzést ki-
csiholni magából. Nem volt se gyereke, se kutyája, és ez cseppet
sem zavarta. Hirtelen idegesen megvakarta a fejét. – Telefonált
ma anyád.

Bólintottam, és újabb falatot pakoltam be a számba. Hagyta,
hadd fejezzem be az evést, és türelmesen megvárta, hogy a szal-
vétáért nyúljak.

– Mit akart?

– Úgy tűnik, apáddal igyekeznek rendbe hozni a dolgaikat.
Anyád boldognak tűnt.

Összeszorított foggal kaptam el a pillantásomat. – Eleinte
mindig az. – Visszafordultam a néném felé. – Már begyógyult
a szeme?

– Elliott...

Felálltam, felvettem a tányéromat meg a villámat, és a moso-
gatóhoz vittem őket.

– Elmondtad neki? – kérdezte a kerek pocakját vakarva John
bácsi. Az előszobában állt, a sötétkék pizsamában, amit Leigh
néni tavaly karácsonyra vett neki. A néni bólintott. John bácsi
rám nézett, és látta a felháborodást az arcomon. – Hát igen. Ne-
künk sincs ínyünkre.

– Éppen most – fonta össze a karját a néni.

– Anyával kapcsolatban? – kérdeztem. – Baromság.

– De Elliott! – rótt meg a néni.

– Szerintem rendben van, ha nem örülünk, hogy olyanhoz
megy vissza, aki veri – jegyeztem meg.

– De ő az apád – emlékeztetett a néni.

– És? – kérdezte John bácsi.

Leigh néni felsóhajtott, és a homlokához érintette az ujját.
– Nem fog lelkesedni, hogy ezt kitargyaljuk Elliott-tal. Ha azt
akarjuk, hogy visszajöjjön...

– Szeretnétek, ha mindig visszajönnék? – lepődtem meg.

Leigh néni összefonta a karját, és nem volt hajlandó a hiúságot legyezgetni. Az érzelmek feldühítették. Talán azért, mert nehéz rajtuk uralkodni, és ettől gyengének érezte magát, de bármi is volt az oka, nem szívesen beszélt bármiről is, ami haragon kívül mást ébresztett benne.

John bácsi elmosolyodott. – Valahányszor elutazol, egy órára bezárkózik a hálóba.

– John – sziszegett rá Leigh néni.

Elmosolyodtam, de lehervadt a mosolyom. Fájdalmas horzolásaim eszembe juttatták, amit láttam.

– Mit gondoltok, minden rendben azzal a lánnyal?

– A Calhoun lánnyal? – kérdezte a néni. – Miért?

Vállat vontam. – Nem is tudom. Csak olyan furcsa dolgokat láttam, amikor fennragadtam a fán.

– Nem tudtál lejönni egy fáról? – kérdezte a bácsi.

Leigh néni leintette, aztán odajött hozzám. – Mit láttál?

– Nem is tudom. A szülei elég rendesnek tűntek.

– Úgy-ahogy – mondta a néni. – Mavis az iskolában elkényeztetett kislányként viselkedett. A cinkkohó révén a családjáé volt a fél város, de aztán az üzem bezárt, és a családtagjait egyenként elvitte a rák. Tudtad, hogy az az istenverte kohó megmérgezte itt a talajvizet? Jókora kártérítési pert akasztottak a családja nyakába. Nem maradt semmijük, csak az a nagy ház. Régebben a Van Meter udvarháznak hívták. De megváltoztatták a nevét, amikor Mavis szülei meghaltak, és Mavis hozzáment a Calhoun fiúhoz. Errefelé gyűlölik a Van Metereket.

– Szomorú – mondtam.

– Szomorú? A Van Meterek megmérgezték a várost! A fél lakosság rákkal küzd vagy a rákból eredő valamelyik komplikációval. Ha engem kérdezel, ez a legkevesebb, amit érdemelnek, főleg, ha azt vesszük, hogy bántak itt mindenkivel.

– Mavis rosszul bánt veled? – kérdeztem.

– Velem nem, de szörnyen viselkedett anyáddal és John bácsikáddal.

– A férje a bácsi főnöke? – ráncoltam a homlokomat.

– Jó ember – vette a védelmébe a bácsi. – Mindenki kedveli.

– És a lány? – kérdeztem. John bácsi mindentudó mosollyal nézett rám, én pedig megráztam a fejem. – Nem érdekes.

– Csinos jószág, mi? – kacsintott rám a bácsi.

– Á! – Otthagytam őket, és kinyitottam az alagsorba vezető ajtót, aztán lekocogtam a lépcsőn. Leigh néni ezerszer kérdezte, hogy átalakítsa-e, vegyen-e új bútort meg egy szőnyeget, de nem voltam ott elég sokáig, hogy érdekeljen. Csak a fényképezőgép izgatott, és John bácsi nekem adta a régi laptopját, hogy gyakorolhassam a fényképek szerkesztését. Feltöltöttem a képeket, amiket készítettem, de képtelen voltam osztatlan figyelemmel dolgozni, mert a gondolataim egyre a fura lány és fura családja körül forgott.

– Elliott? – szólt le Leigh néni. Felkaptam a fejem. A kis fekete, szögletes órára pillantottam a monitorom mellett. Felkaptam, és döbbenet láttam, hogy két óra telt el.

– Elliott – ismételte meg a nénikém. – Anyád keres telefonon.

– Egy perc, és visszahívom – kiabáltam fel.

Leigh néni mobillal a kezében sétált le a lépcsőn. – Azt mondta, ha saját mobilt akarsz, az enyémen kell beszélned vele.

Felsőhajtottam, és feltápáskodtam a székemről, aztán a nénihez caplattam. Elvettem tőle a telefont, megnyomtam a kijelzőn a kihangosítást, és visszaültem az asztalomhoz, hogy folytassam a munkát.

– Elliott? – szólt bele anya.

– Szia.

– Én... szóval beszéltem apáddal. Visszajött. Azt akarta mondani, hogy sajnálja.

– Akkor miért nem mondja? – morogtam.

– Tessék?

– Nem érdekes.

– Nem akarsz semmit sem mondani arról, hogy hazajött?

Hátradőltem a székemen, és összefontam a karomat. – Mit számít? Nem mintha megkérdeztél volna vagy érdekelne, mit gondolok.

– Nagyon is érdekel, Elliott. Ezért hívtalak.

– Hogy van a szemed?

– Elliott – sziszegte Leigh néni, és egy lépést tett felém.

Anya egy kis szünet után válaszolt. – Jobban van. Megígérte, hogy...

– Mindig ezt teszi. A gond csak az, hogy megtartja-e, amikor dühös.

Anya felsóhajtott. – Tudom. De meg kell próbálnom.

– Mi lenne, ha egyszer a változatosság kedvéért megkérnéd, hogy ő próbálkozzon?

Anya nem válaszolt azonnal. – Megtettem. Már nem maradt sok esélye, és ezzel ő is tisztában van. De próbálkozik, Elliott.

– Nem olyan nehéz nem kezdet emelni egy nőre. Ha viszont nem megy, jobb, ha az ember távol tartja magát. Ezt üzenem neki.

– Igazad van. Tudom jól. Megmondom neki. Szeretlek.

Összeszorítottam a számat. Anya tudta, hogy szeretem, de nehéz volt emlékezni arra, ha én is megmondom neki, hogy szeretem, ez még nem jelenti azt, hogy egyetértek vele vagy helyeslem, hogy apa visszajön. – Én is.

Halkan felnevetett, de a válaszát szomorúság nehezítette. – Minden rendben lesz, Elliott. Ígérem.

Az orromat ráncoltam. – Ne ígérj semmit! Csak ha meg is tudod tartani.

– Néha történnek olyan dolgok, amik fölött nincs hatalmunk.

– Az ígéret nem jó szándék, anya.

Felsőhajtott. – Néha nem tudom, melyikünk neveli a másikat. Nem érted, Elliott, de egy nap majd világos lesz. Holnap hívlak, rendben?

Leigh nénire pillantottam. A lépcső aljában állt, a csalódottság még a félhomályban is kivehető volt az arcán.

– Igen – ejtettem előre a vállamat. Általában veszett fejsze nyele volt józan gondolkodásra bírni anyámat, de a rosszfiús szerep kimerített. Kinyomtam a hívását, és átnyújtottam a telefont a nénémnek. – Ne nézz így rám!

Az orrára mutatott, aztán láthatatlan kört rajzolt az arca köré. – Azt hiszed, miattad vágok ilyen arcot? Ha hiszed, ha nem, Elliott, szerintem igazad van.

Vártam, mikor jön a *de*. Nem jött.

– Kösz, Leigh néni.

– Elliott?

– Igen?

– Ha úgy érzed, annak a kislánynak segítségre van szüksége, szólj nekem, ugye?

Egy pillanatig rászégeztem a tekintetemet, aztán bólintottam.

– Rajta tartom a szemem.

Első fejezet

Catherine

Kilenc ablak, két ajtó, egy házon körbefutó veranda és két erkély, ennyi volt a Juniper Streeten álló emeletes, viktoriánus házunk homlokzata. A lepattogzott kék festék és a poros ablakok szenvedélyesen daloltak a kíméletlen nyarak és a brutálisan hideg telek évszázadáról, amiket a háznak el kellett viselnie.

Megrándult a szemem, amikor alig érezhető csiklandozást éreztem az arcomon, és a következő pillanatban már égett is az arcom a tenyerem alatt. Odacsaptam a bőrömön araszoló fekete rovarra, ami megállt, hogy megízlelje a hajam alól arcomra csorgó izzadtságot. Apa mindig azt mondogatta, hogy a légynek sem tudnék ártani, de az engem bámuló házat figyelve különös dolgok mentek végbe bennem. A félelem ellenállhatatlan vadállat.

A kabócák fülsértők voltak a hőségben. Lehunytam a szemem, és próbáltam kizárni a zajt. Utáltam a rovarok hangját, zümmögését, a rekkenő hőségben kiszáradó föld pattogását. Könnyű szellő fúj az udvarunkon, és néhány hajtincs hullott az arcomba, ahogy a sötétkék walmartos hátzissákkal a lábamnál álldógáltam kint. A vállamat fájdalmasan feltörte a hátzissák, amit a középiskolától hazáig cipeltem. Perceken belül be kell mennem.

Bármennyire is igyekeztem bátor lenni, a sűrű, poros levegő beszívása, a lábam alatt nyikorgó lépcső és a hátsó udvarról hallatszó egyenletes kopogás ürügyként szolgált, hogy ne lépjek be a széles faajtón.

Követtem a keményen csattanó hangot, fejszéét a fán vagy kalapácsét a csonton, és amikor megkerültem a verandát, egy bronzbőrű fiút pillantottam meg, aki véres öklével verte a vén tölgyünk kérgét; a fatörzs ötször vastkosabb volt, mint a támaszója.

A fa ritkás levelei nem adtak árnyékot a fiúnak, de azért csak állt ott, nem elég hosszú pólóját izzadtságfoltok tarkították. Vagy ostoba volt, vagy eltökélt, és amikor átható tekintete rám szegeződött, képtelen voltam elfordítani a szemem.

Homlokomhoz emeltem a kezem, azzal árnyékoltam a szemem a naptól, hogy a fiúból ne csak a körvonalait, hanem őt magát lássam, így most már ki tudtam venni kerek szemüvegét és kiálló arccsontját. Úgy tűnt, felhagy elszánt kísérletével, és lehajolt, hogy felvegyen a földről egy fényképezőgépet. Kiegyenesedett, és a vastag, fekete szíjat a nyakába vetette. A masina a nyakából lógott, amikor leengedte, és az ujjával zsiros, vállig érő hajába túrt.

– Szia! – köszönt oda, és beszéd közben megcsillant a nap a fogszabályzóján.

Nem az a mélység, amit egy fákat püfölő fiútól elvárna az ember.

A fű csiklandozta a lábujjaimat, ahogy vietnámi papucsom a lábamon csattogott. Pár lépéssel közelebb mentem, és azon törtem a fejem, ki lehet ő, és miért álldogál az udvarunkon. A lelkem mélyén valami azt súgta, hogy fussak el, mégis közelebb mentem. Ijesztőbb dolgokkal is szembenéztem már.

A kíváncsiságom szinte mindig felülkerekedik a józan észem, ami apám szerint arra ítél majd, hogy osztozzak a szerencsétlen macska sorsában, akinek történetét figyelmeztetésként mesélte el nekem. Ez hajtott most is előre, de a fiú nem mozdult és nem

is szólalt meg, hanem türelmesen várta, hogy a rejtély leküzdje önfenntartási ösztönömet.

– Catherine! – szólított apa.

A fiú meg sem rezgett. A ragyogó napba hunyorgott, és csendben nézte, ahogy a nevem hallatán megdermedek.

Pár lépést hátráltam, felkaptam a hátizsákomat, és az utcai veranda felé iramodtam.

– Egy fiú van a hátsó udvarunkon – lihegtem.

Apa a szokásos fehér galléros, végig gombos ingét viselte, hosszú nadrággal és meglazított nyakkendővel. Sötét haját zselével simította le, fáradt, de kedves szeme úgy tekintett le rám, mintha valami bámulatost vittem volna véghez, ami, ha az egyévnyi kínnal felérő középiskolát vesszük, akkor igaz is volt.

– Egy fiú? – hajolt előre, mintha ki akarna kukkantani a sarok mögül. – Az iskolából?

– Nem, de már láttam erre. Az, aki füvet szokott nyírni.

– Ja, ő! – Apa lecsúsztatta a vállamról a hátizsákomat. – John és Leigh Youngblood unokaöccse. Leigh azt mesélte, hogy náluk szokta tölteni a nyarat. Még sosem beszéltél vele?

Megráztam a fejem.

– Ez azt jelenti, hogy a fiúk már nem undorítók? Nem állítom, hogy örülök neki.

– Miért van az udvarunkban, apa?

– Valami kárt tesz? – vont a vállát apa.

Nemet intettem.

– Akkor nem érdekel, miért van itt, Catherine. A kérdés csak az, hogy téged miért érdekel?

– Mert idegen és a kertünkben van.

Apa rám pislantott. – Helyes gyerek?

Undorral elfintorodtam. – Pfuj! Egy apának nem illik ilyen kérdeznie. Különben sem az.

Apa borostás arcán elégedett vigyorral nézte át a postát. – Csak kíváncsi voltam.

Hátrahajolva végigpillantottam a házunk és a csupasz földdarab közti füves ösvényen. Az a telek Fentonéké volt, mielőtt Mr. Fenton özvegye meghalt és a gyerekek ledőzeroltatták a házat. Anya azt mondta, örül neki, mert milyen büdös volt a ház kívülről, belülről még büdösebb lehetett, mintha valahol a mélyén meghalt volna valami.

– Arra gondoltam – nyitotta ki apa a szűnyoghálós ajtót –, hogy a hétvégén esetleg elvihetnénk egy fordulóra a Buickot.

– Oké – mondtam, és azon tűnődtem, vajon mire akar ki-lyukadni.

Elfordította az ajtógombot, benyomta az ajtót, és intett, hogy lépjek be. – Gondoltam, izgatott leszel. Nem kapod meg hamarosan a tanulóvezetői jogosítványodat?

– Úgy érted, én vihetem el egy körre a Buickot?

– Miért is ne? – kérdezte.

Bementem mellette az előcsarnokba, és a maradék uzsonnámmal meg az iskolaévben használt füzetemmel a földre ejtettem a hátizsákomat.

– Nem látom értelmét. Nincs autóm, amit vezethetnék.

– Járhatsz a Buickkal.

Kinéztem az ablakon, mert érdekelt, hogy a fiú tovább támadja-e a fákat az első udvarunkon. – De a Buickkal te jársz.

Elfintorodott; máris türelmetlenné tette a vitánk. – Olyankor, ha éppen nem használom. Meg kell tanulnod vezetni, Catherine. Egyszer majd lesz kocsid.

– Oké, oké – engedtem. – Csak arra gondoltam, nem kell különösebben sietnünk. Nem kell mindjárt a hétvégén gyakorolnunk. Hátha... tudod... más dolgod van.

Pusztit nyomott a hajamra. – Rád mindig van időm, királylány. Ki kéne takarítanunk a konyhát, és neki kéne fogni a vacsorának, mielőtt anya hazaér a munkából.

– Te miért vagy itt korábban? – kérdeztem.

Játékosan összeborzolta a hajamat. – Ma vége sincs a kérdésidnek. Milyen volt a kilencedik év utolsó iskolanapja? Gondolom, nincs házi feladatod. Megbeszéltél valamit Minkával és Owennel?

Megráztam a fejem. – Mrs. Vowel azt kérte, hogy legalább öt könyvet olvassunk el a nyáron. Minka csomagol, Owen pedig tudományos táborba megy.

– Ja, persze, Minkáéknak ott az a nyaralójuk Red Riverben. El is felejtettem. De lóghatsz majd Owennel, ha visszajön a táborból.

– Igen – halkult el a hangom, mert nem tudtam, mi mást mondhatnék. Owen hatalmas, lapos képernyős tévéje előtt ülni, és nézni, ahogy a legújabb videójátékot játssza, nem a legszuperebb nyári szórakozásról szótt elképzelésem volt.

Első óta Minka és Owen voltak a legjobb barátaim, amikor mindhárman hangyásként könyveltek el. Minka lángvörös haja és szeplői elég bánatot okoztak neki, de aztán hatodikban bekerült a szurkolócsapatba, és ezzel ideiglenes nyugalmat nyert. Owen a napjai javát a tévé előtt töltötte az Xboxával, és a haját söprögette a szeméből, de az egyetlen szenvedélye Minka maradt. Felesküdtünk rá, hogy örökre a barátja lesz, és mindhárman úgy tettünk, mintha Owen nem volna szerelmes Minkába.

– Az nem jelent majd gondot, nem? – jegyezte meg apa.

– Micsoda?

– Hát a könyvek – válaszolta apa.

– Ó – ugrottam vissza a jelenbe. – Nem.

Lepillantott a hátizsákomra. – Jobb, ha felveszed. Anyád veszekszik majd veled, ha megint felbukik benne.

– Attól függ, milyen hangulatban lesz – morogtam a bajsom alatt. Felvettem a zsákot a földről, és a melleimhez szorítottam. Apa mindig megmentett anyámtól.

Felnéztem a lépcsőn. A nap beáradt a folyosó végén lévő ablakon. A fénysugarban porszemcsék táncoltak, és olyan érzést

keltettek bennem, mintha vissza kellene fojtanom a levegőt. Áporodott és dohos volt a levegő, mint máskor is, de a hőségben csak rosszabbodott a dolog. Izzadságcsepp indult el a tarkómon és gurult le. A pamutpólóm azonnal felszívta.

Még az ötven-egynéhány kilométer alatt is nyikorgott a lépcső, amikor felmáztam a felső folyosóra, és egyenesen a szobámba mentem, majd a franciaágyamra dobtam a hátizsákokat.

– Nem működik a klíma? – kocogtam le megint a lépcsőn.

– Nem. Kikapcsolom, amikor senki sincs itthon, hogy spóroljunk.

– Olyan meleg van, hogy alig lehet levegőt kapni.

– Már bekapcsoltam a légkondit. Nemsokára jobb lesz. – A falórára pillantott. – Anyád egy óra múlva itthon lesz. Lásunk hozzá a dolgokhoz!

Kikaptam egy almát az asztalon lévő tálból, beleharaptam, és ezt rágcsáltam, míg apa felgyűrte az ingujját, és elfordította a csapot, hogy a nap koszáat lemossa a kezéről. Sok minden foglalkoztathatta. A megszokottnál biztos több minden.

– Jól vagy, apa?

– Persze.

– Mi lesz vacsorára? – kérdeztem, de a szavaim tompán szűrődtek át a számban lévő almán.

– Mondd meg te! – Elfintorodtam, mire felnevetett. – A specialitásom. Fehérbabos, chilis csirke.

– Nagy a meleg a chilihez.

– Rendben. Akkor tépett malachúsos taco?

– Csak el ne felejtse a kukoricát! – figyelmeztettem, és letettem az almacsutkát, mielőtt elfoglaltam a helyét a mosogató előtt.

Meleg vízzel és mosogatószerrel töltöttem fel a mosogatót, és míg a víz a háttérben bugyborékol és gőzölgött, egy menetben felkutattam a földszinti helyiségekben a piszkos edényeket. A hátsó udvarra néző szalon ablakán kikukucskáltam, és a fiút

kerestem. A tölgyfa mellett ült, és a fényképezőgépe lenszében át a házunk mögötti mezőt figyelte.

Vajon meddig akar a hátsó udvarunkban lézengeni?, kérdeztem magamtól.

A fiú megmerevedett, aztán megfordult, és rajtakapott, hogy nézem. Rám szegezte a gépét, és lekapott, aztán a gépet leeresztve megint rám meredt. Elhátráltam az ablaktól. Nem voltam biztos benne, hogy zavarban vagyok-e vagy hátborzongatónak találok.

Visszamentem a konyhába az edényekkel, a többihez tettem a mosogatóba, és nekifogtam mosogatni. A víz a pólómra fröcsöcsent, és míg a habos mosogatóvíz eltüntette a piszkot, apa bepácolta a disznóhúst, és betette a tepsit a sütőbe.

– Túl nagy a meleg a chilihez a kuktában, de a sütő bekapcsolása nem zavar – ugratott apa. Szorosabbra kötötte anya kötényét a derekán, a rózsaszín virágos sárga anyag jól illett a közös helyiségek falát borító, kifakult damaszttapétához.

– Egész jól áll, apa.

Eleresztette a füle mellett a szurkálódásomat, és a hűtő ajtaját kinyitva teátrálisan meghajolt.

– Vettem tortát.

A hűtő válaszképpen zümmögni kezdett, mert már megszokta, hogy valahányszor kinyitjuk az ajtaját, keményebb küzdelmet kell folytatnia, hogy lehűtse a tartalmát. A házhoz és a berendezéshez hasonlóan a hűtő is még egyszer annyi idős volt, mint én. Apa azt mondta, hogy az alján lévő horpadás csak karakteresebb teszi. Az egykor fehér ajtókat olyan helyekről származó hűtőmágnesek tarkították, ahol sosem jártam, és piszkos foltok, amik felragasztható matricáktól származtak: ezeket anya ragasztotta fel lánykorában, aztán felnőttként leszedte őket. A hűtő a családunkra emlékeztetett: a látszat ellenére a különböző részek együttműködtek és sosem adták fel.

– Tortát? – kérdeztem.

– Hogy megünnepeljük a kilencedik osztályos léted utolsó napját.

– Ez tényleg ünneplésre érdemes. Három teljes hónap Presley és a klónok nélkül.

– A Brubaker lány még mindig zaklat? – komorodott el.

– Presley gyűlöl, apa – válaszoltam, és a kezemben tartott tányért súroltam. – Mindig is utált.

– Emlékszem még, amikor barátnők voltatok.

– Az óvodában mindenkinek van barátja – morogtam.

– Szerinted mi történt? – kérdezte, és becsukta a hűtőt.

Apa felé fordultam. Egyáltalán nem volt ínyemre, hogy felidézzek minden lépést, ami megváltoztatta Presley-t és a velem való barátkozásról hozott döntését.

– Mikor vetted a tortát?

Apa pislogott, és egyik lábáról a másikra állt.

– Hogyan, szívem?

– Szabadnapot kaptál?

Apa a legszebb kirakatmosolyát tapasztotta az arcára, ami sosem ért el a szeméig. Védelmeszni próbált valamitől, amit érzése szerint alig tizenöt éves szívem nem bírt volna elviselni.

Mintha kő nehezedett volna a mellkasomra. – Elbocsátottak.

– Ideje volt, kölyök. Hónapok óta lent van az olaj ára. Az osztályomról elbocsátott hetvenkét ember közé tartozom. Holnap még többeket tesznek ki.

Lenéztem a piszkos vízben félig elmerült tányérra.

– Te nem egyszerűen csak egy vagy hetvenkettő közül.

– Nem lesz semmi baj, királylány. Esküszöm.

Kézzeleöblítettem a habot a tányérról, az órára néztem, mert rájöttem, apa figyelmét miért kötötte le annyira az idő múlása. Anya hamarosan itthon lesz, és apának közölnie kell vele a hírt. Apa mindig megóvott anyától, és bármennyire szerettem volna ezt viszonzni, ezúttal semmivel sem tudtam anyám haragját tompítani.

Már éppen kezdtünk megint hozzászokni, hogy anyát nevetni halljuk, hogy vacsorához ülünk, és a napunkról beszélgetünk, nem a kifizetésre váró számlákról.

Letettem a tiszta tányért a pultra. – Hiszek neked. Biztos találász majd valamit.

Nagy tenyere gyöngéden nehezedett a vállamra. – Hát persze. Fejezd be a mosogatást, töröld le a pultot, aztán vidd ki helyettem a szemetet, rendben?

Bólintottam, és amikor pusztit nyomott az arcomra, nekidőltem.

– Kezd nőni a hajad. Ez jó.

A világosbarna fürtöket közelebb húztam vizes ujjaimmal az arcomhoz. – Talán egy kicsit.

– Megnöveszted megint? – kérdezte reménykedő hangon.

– Tudom, hogy hosszabban szereted.

– Lebuktam – bökte meg az oldalamat. – De úgy viseled, ahogy neked tetszik. A te hajad.

Az óramutatók hajtottak előre a munkában, és azon tűnődtem, apa miért akarja, hogy anya tiszta házba és meleg vacsorára jöjjön haza. *Miért intézi úgy, hogy jó hangulatban legyen, ha egyszer rossz hírt akar közölni?*

Pár hónappal ezelőttig anya apa állása miatt nyugtalankodott. Az egykori nyugdíjasparadicsomnak számító kisváros lassan szét hullott körülöttünk. Túl sok ember, túl kevés állás. A szomszéd városban lévő olajfinomítót beolvasztották egy nagyobb cégbe, és az irodák többségét már áthelyezték Texasba.

– Elköltözzünk? – kérdeztem, és eltettem az utolsó serpenyőt. A gondolattól remény ébredt bennem.

Apa kuncogott. – Ahhoz pénz kell. Ez a régi ház 1917 óta van a anya családjának birtokában. Talán sosem bocsátaná meg nekem, ha eladnánk.

– Szerintem meg rendben, ha eladjuk. Különben is túl nagy nekünk.

- Catherine?
- Igen?
- Ne említsd anyádnak a házeladást, oké? Csak még jobban felzaklatnád.

Bólintottam, és a pultokat törölgettem. Csendben fejeztük be a takarítást. Apa láthatóan elmerült a gondolataiban; valószínűleg átgondolta, hogyan közölje tapintatosan a hírt. Láttam, hogy ideges, inkább magára hagytam. Aggasztott a nyugtalansága, mert apa már tökélyre fejlesztette anya váratlan kitöréseinek, értelmetlen szónoklatainak lecsillapítását. Egyszer kicsúszott a száján, hogy középiskola óta tökéletesítette a stratégiáját.

Apa kiskoromban, lefekvés előtt legalább egyszer elmesélte, hogy szeretett bele annak idején anyámba. A kilencedik osztály első hetében randira hívta, és megvédte a családi kohó miatt elszenvedett támadásoktól. A kohóban keletkezett melléktermék a földbe szivárgott, onnan pedig a talajvízbe, és valahányszor valakinek megbetegedett az anyja, vagy valakit rákkal diagnosztizáltak, az csakis a Van Meterek hibája volt. Apa azt is mesélte, hogy a nagyapám kegyetlen ember volt, de anyával viselkedett a legborzasztóbban, még hozzá annyira, hogy megkönnyebbülést jelentett, amikor meghalt. Intett, nehogy megemlítssem nagyapát anya előtt, és viseljem türelemmel azt, amit apám *kirohanásoknak* nevezett. Tőlem telhetően igyekeztem tudomást sem venni anyám kitöréseiről és gonosz megjegyzéseiről, amiket apámnak tett. Az elszenvedett sértések nyoma még húsz évvel nagyapa halála után is látszott a tekintetében.

A murvás felhajtó csikorgott anya Lexusának kereke alatt, és ez visszarántott a jelenbe. Nyílt a sofőr oldali ajtó és anya behajolt az utastérbe, hogy felvegyen valamit a padlóról. Két kezében szemeteszákot fogva figyeltem lázas keresgélését.

A garázs melletti nagy konténerbe dobtam a szemetet, lecsaptam a fedelet, és farmersortomba töröltem a kezemet.

– Milyen volt a kilencedik osztály utolsó napja? – kérdezte anya a retiküljét a vállára vetve. – Már nem te vagy legalul a totemoszlopon. – A mosolya kidomborította telt, rózsás arcát, de alig bírt menni a murván a magas sarkújában, így óvatosan evickélt az utcára nyíló kapu felé. Egy kis zacskót tartott a kezében a patikából, amit már kinyitott.

– Örülök, hogy vége.

– Á, ilyen rossz volt, mi?

A kulcsait szorongatva arcon csókolt, aztán megtorpant a veranda előtt. A harisnyáján térdtől felfutott egy szem, és eltűnt a szoknyája alatt, egy sötét hajtincse pedig az arcába hullott.

– És... neked milyen napod volt?

Anya a First Bank autós fiókirodájában dolgozott tizenkilenc éves kora óta. Csak húsz percet kellett ingáznia, és szerette ezt az időt arra használni, hogy leeressen, de a két munkatársára tett legkíméletesebb megjegyzései is leereszkedők voltak, és szörnyű banyáknak titulálta őket. A kis autós szárnyépület a bank főépületétől külön volt, és egész nap egy ilyen kis helyen összezsúfolva dolgozni azzal járt, hogy kieleződtek a munkatársak közötti problémák.

Anyának annál több gyógyszerre volt szüksége, minél tovább dolgozott ott. A kezében tartott nyitott zacskó csalhatatlan jele volt, hogy pocsék napja volt, nem feltétlen a munkától, attól is kiborulhatott, ha csak eszébe jutott, hogy az élete nem úgy alakult, ahogy megálmodta. Anyának szokása volt a negatívra koncentrálni. Próbált más lenni. A házi könyvtárunk nagyját a *Hogyan legyünk elégedettek?* és *A harag feldolgozásának egészséges módszerei* jellegű önéletrajzi könyvek tették ki. Anya meditált és nyugtató zenét hallgatva hosszan ázott a fürdővízben, de nem kellett sok, hogy kirobbanjon belőle a harag. A dühe fortyogott, nőtt, és arra várt, hogy valami vagy valaki segítségével utat törjön.

Csücsörített szájjal kifújta a tincset az arcából.

– Apád itthon van.

– Tudom.

Nem vette le a szemét az ajtóról. – Miért?

– Főz.

– Ó, istenem, jaj, ne! – Felrohant a lépcsőn, feltépte a szúnyoghálós ajtót, ami hangosan becsapódott mögötte.

Eleinte nem hallottam őket, de anya pánikról tanúskodó kiáltásai nemsokára átszűrődtek a falon. Az utcai oldalon álltam, és hallgattam, ahogy az ordítás egyre hangosabb lesz, miközben apa igyekszik megnyugtatni a feleségét, anya pedig nem kér belőle. Anya a *mi lenne, ha* világában élt, apa pedig ragaszkodott a *most rögtönhöz*.

Lehunytam a szemem, és visszafojtottam a lélegzetemet, azt remélve, hogy az ablakban látott két alak összeolvad, és apa addig öleli anyát, míg elszáll a réműlete.

Felnéztem a házunkra, az elszáradt indákkal beszótt rácsokra, a festésre szoruló verandakorlátra. Az ablakokon a szúnyoghálóat vastagon fedte a por, a veranda deszkáit ki kellett volna cserélni. A ház kívülről még baljósabban festett, ahogy a nap előrehaladt az égen. A mi házunk volt a háztömbben a legnagyobb, sőt az egyik legnagyobb a városban is, és árnyékot vetett. Anya háza volt, előtte pedig az ő anyjáié, de sosem éreztem otthonnak. Túl sok volt a szoba és a hely, amit olyan visszhangok és suttogások töltöttek meg, amiket a szüleim nem akartak, hogy halljak.

Az ilyen pillanatokban szívesen vettem volna a fojtott dühöt. Mert a düh most már kiömlött az utcára.

Anya még mindig fel-alá járkált, apa pedig az asztal mellett állt, és könyörgött, hogy anya hallgassa végig. Ordítottak, míg az árnyékok átkúsztak az udvaron, és végül a nap már csak lebegett a láthatár szélén. A tücskök ciripelni kezdtek, jelezve, hogy közel a naplemente. Korgott a gyomrom, mialatt a füvet tépkedtem; közben leültem a naptól meleg, egyenetlen járdánkra. Az ég rózsaszín és lila árnyalatokban játszott, a locsolók sziszegtek,

és vizet permeteztek a kertünkre, de nem úgy látszott, mintha a háború odabent egyhamar véget érne.

A Juniper Streeten csak az iskola vége utáni forgalmat elkerülni akaró autók jártak. Miután mindenki befejezte a munkát és hazaért, visszatért a városszéli nyugalom.

Kattintást és csévélest hallottam a hátam mögött. Megfordultam. A fényképezőgépes fiú az út túloldalán állt, a különös szerkezetet a kezében szorongatta. Még egyszer felemelte, és a gépet rám szegezve újra lekapott.

– Legalább tennél úgy, mintha nem engem fotóznál – mordultam rá.

– Miért tenném?

– Mert idegenről az engedélye nélkül ciki fényképet készíteni.

– Ki mondja?

– Mindenki – néztem körül. A kérdése megbántott. – Mindenki ezt mondja.

Rátette a kupakot a lencsére, aztán lelépett a járdáról az útra. – Mindenki nem látta, amit én láttam a lencsén át, és az minden volt, csak nem ciki.

Dühösen rámeredtem, és próbáltam eldönteni, hogy bóknak vegyem-e vagy sem. Összefontam a karomat, de az arckifejezésem meglágyult. – Apám szerint Miss Leigh unokaöccse vagy.

Bólintott, és feltolta a szemüvegét fényes ornyergére.

Visszanéztem a szülőnagyságú alakokra az ablakomban, aztán vissza a fiúra. – Nyári vakációra vagy itt?

Ismét bólintott.

– Tudsz beszélni? – mérgelődtem.

Magában mulatva elvigyorodott. – Miért vagy olyan dühös?

– Nem tudom – csattantam fel, és újból lehunytam a szemem. Mély levegőt vettem, aztán kinéztem a szempilláim alól.

– Te nem szoktál pipa lenni?

Áthelyezte a testsúlyát a másik lábára. – Gondolom, csak amennyire más is. – A fejével a házunk felé intett. – Miért kiabálnak?

– Az... apám elvesztette ma az állását.

– Az olajvállalatnál dolgozik?

– Dolgozott.

– A nagybátyám is... a mai napig. – Hirtelen sebezhetőnek látszott. – De ne szólj senkinek!

– Tudok titkot tartani. – Felálltam, és leporoltam a sortomat. Amikor nem szólt semmit, kelletlenül megmondtam a nevem. – Catherine vagyok.

– Tudom. Én meg Elliott. Van kedved elsétálni a Braumhoz? Fagyizni?

Fél fejjel magasabb volt nálam, de ahogy elnéztem, a súlyunk egyforma lehetett. A karja, lába hosszú volt és vézna, és nem nőtt még hozzá a füleihez. Széles arccsontja kiállt, és ettől beesettnek látszott az arca, hosszú, összetapadt haja nem emelt tojásdad arca látványán.

Átjött a repedezett aszfalton, én meg kiléptem a kapun, aztán hátranéztem. A ház még figyelt, és várt, hogy visszamenjek.

A szüleim még mindig ordítottak. Ha bementem volna, abahagyták volna annyi időre, hogy áttegyék a hadszínteret a hálójukba, de ez csak azzal járt volna, hogy egész éjszaka anya tompa dühét hallgathattam volna.

– Persze – válaszoltam, és szembefordultam vele. Meglepettnek láttam. – Van pénzed? Majd visszafizetem. Nem megyek vissza a tárcámért.

Bólintott, és bizonyítékként meglapogatta a zsebét. – Meg tudlak hívni. Én szoktam a füvet nyírni a szomszédoknál.

– Tudom – mondtam.

– Tényleg? – kérdezte, és meglepett mosolyra húzta a száját.

Elliott mellett jött, de tiszteletteljes távolságra. Másfél saroknyit meg sem szólalt, aztán meg abba sem hagyta.

– Jól érzed itt magad? – kérdezte. – Oak Creekben?

– Nem mondhatnám.

– És az iskolában? Milyen?

– Leginkább a kízáshoz hasonlítanám.

Bólintott, mintha beigazolva látná a gyanúját. – Anyám itt élt, és mindig azt mondta, hogy mennyire gyűlölte.

– Miért?

– A legtöbb indián gyerek a saját iskolájába járt. Ő meg John bácsi sok rizsát kaptak, hogy ők az egyedüli indián gyerekek Oak Creekben. Csúnyán bántak anyámmal.

– Például... miket csináltak? – kérdeztem.

A homlokát ráncolta. – Vandál pusztítást végeztek a házukban, még anyám kocsiját is szétverték. De ezt John bácsitól tudom. Anya csak annyit mondott, hogy a szülők alantas gondolkodásúak, a gyerekek meg még annál is rosszabbak. Nem tudom, hogy ezt minek tekintsem.

– Mit?

Lesütötte a szemét. – Hogy olyan helyre küldött, amit gyűöl.

– Két éve karácsonyra bőröndöt kértem ajándékba. Apa vett egy szettet. Amint hazaérek érettségi után, máris bepakolok, és soha többé nem jövök vissza.

– Mikor lesz? Az érettségid?

– Még három év van addig – sóhajtottam.

– Szóval elsős vagy? Vagy voltál? Én is.

– De itt vagy minden nyáron? Nem hiányoznak a barátaid?

Vállat vont. – A szüleim sokat veszekednek. Szeretek idejárni. Itt nyugalom van.

– Hova valósi vagy?

– Oklahoma Citybe. Vagyis inkább Yukonba.

– Tényleg? Fociban ellenetek szoktunk játszani.

– Aha. Tudom, tudom. Le a Yukonnal! Láttam az Oak Creek-i transzparenszet.

Elfojtottam a mosolyomat. Én magam is készítettem belőlük párat Minkával és Owennel a tanítás utáni sportklubtalálkozókon.
– Te is játszol?

– Igen, a futottak még kategóriában. De már javul a játékom. Az edzőnk legalábbis ezt állítja.

Magasan fölénk tornyosult a Braum cégtáblája, és rózsaszín-fehér ragyogásba vonta a járdát. Elliott kinyitotta az ajtót, és jégesen csapta meg a bőrömet a klíma hidege.

A cipőm talpa a vörös csempével kirakott padlón cuppogott. A cukor és a zsír átította a levegőt, családok gyűltek össze az ebédlőrészben, és a nyári terveiket beszélték meg. Az Első Keresztény Egyház lelkipásztora az egyik nagyobb asztal mellett állt a derekánál összefont karral, a piros nyakkendőjét lefogva, és a nyáj tagjaival cseréltek információt az egyházközösségi eseményekről és a lelkipásztor csalódottságáról a helyi tó vízszintjét illetően.

Elliottal a pulthoz sétáltunk. Intett, hogy rendeljek előbb én. Anna Sue Gentry volt a pénztáros, világosra szókített lófarka ideoda lengett, amikor jelentősegteljesen igyekezett felmérni a kapcsolatunk jellegét.

– Ki ez, Catherine? – kérdezte, és felvont szemöldöke alól gusztálta az Elliott nyakából lógó fényképezőgépet.

– Elliott Youngblood – mutatkozott be Elliott, mielőtt válaszolhattam volna.

Anna Sue már nem is szólt hozzám, és nagy zöld szeme csillogni kezdett, amikor a mellettem álló magas fiú bebizonyította, hogy nem fél szóba állni vele.

– És te ki vagy, Elliott? Catherine kuzinja?

Grimaszt vágtam, mert azon tűnődtem, ugyan mi készítette erre a következtetésre. – Micsoda?

Anna Sue megvonta a vállát. – A hajad ugyanolyan hosszú. Ugyanaz a rémes frizura. Gondoltam, valami családi vonás.

Elliott rezzenetlenül nézett rám. – Az enyém valójában hosszabb.

– Szóval nem vagytok unokatestvérek – vonta le Anna Sue. – Lecserélted Minkát és Owent?

– Szomszéd – csúsztotta a kezét khaki nadrágja zsebébe Elliott, aki máris elvesztette az érdeklődését.

Anna Sue az orrát ráncolta. – Mi vagy, magántanuló?

Felsőhajtottam. – A nyári vakációt a nagynénjénél tölti. Rendelhetnénk?

Anna Sue egyik lábáról áthelyezte az egyensúlyát a másikra, és kétfelől megragadta a pénztárgépet. Nem lepett meg mogorva arckifejezése. Presley barátnője volt. Egyformán néztek ki, ugyanolyan árnyalatú hidrogénezett haj, frizura, vastag fekete szemceruza, és ugyanolyan képet vágtak, amikor megláttak.

Elliottnak ez fel sem tűnt. Az Anna Sue feje feletti táblára mutatott. – Egy banános-tejkaramellás kelyhet kérek.

– Dióreszeléssel? – kérdezte. Világos volt, hogy kötelező megkérdeznie.

Elliott bólintott, és rám nézett. – Catherine?

– Narancs sörbetet kérek.

– Ki hinné! – forgatta a szemét Anna Sue. – Kértek mást is?

Elliott a homlokát ráncolta. – Nem.

Megvártuk, míg Anna Sue felemelt egy átlátszó fedelet, és belevájt az átlátszó lap mögötti sörbetfagyasztóba. Miután egy ezüstös fagylaltoskanállal gombóccá gyúrta, kiegyensúlyozta a tölcsésren, átnyújtotta nekem, aztán nekifogott Elliott kelyhének.

– Nem azt mondtad, hogy csak tölcséres fagyit eszünk? – kérdeztem.

Vállat vont. – Meggondoltam magam. Gondoltam, kellemes lenne egy kicsit elüldögélni egy hűtött helyiségben.

Anna Sue felsóhajtott, amikor letette a pultra Elliott rendelését.

– Banános-tejkaramellás kehely.

Elliott egy ablak melletti asztalt választott, és odaadott néhány papírszalvétát, még azelőtt, hogy úgy nekiesett a vaníliás és tej-karamellás szósznak, mint, aki éheznek.

– Talán inkább vacsoráznod kellett volna – jegyeztem meg. Felpillantott, és letörölt egy elkent csokifoltot az álláról.

– Még megtehetjük.

Lenéztem csöpögő fagyaltomra. – Nem szóltam a szüleimnek, hogy elmegyek. Hamarosan vissza kellene mennem... nem mintha észrevették volna, hogy nem vagyok otthon.

– Hallottam a veszekedésüket. Bizonyos értelemben szakértő vagyok benne. Nekem egész éjszakásnak tűnt.

Felsóhajtottam. – Addig abba sem hagyják, míg apám új állást nem talál. Anya... gyenge idegzetű.

– Az én szüleim folyton a pénz miatt vitatkoznak. Apa úgy érzi, ha nem keres meg óránként negyven dollárt, akkor nem is megy el dolgozni. Mintha egy dollár nem lenne jobb, mint semmi. Aztán állandóan kirúgják.

– Mivel foglalkozik?

– Hegesztő, ami óriási, mert sokat van távol.

– A büszkeség körül forog az egész – mondtam. – Apám biztos talál majd valamit. Anya egyszerűen csak hajlamos kiborulni.

Rám mosolygott.

– Mi az?

– *Anyá.* Helyesen hangzik.

Hátradőltem, és égett az arcom. – Nem szereti, ha anyának hívom. Azt mondja, hogy ezzel idősebbnek akarom beállítani magam. Megszokásból van.

Vidáman nézte, ahogy feszengek, aztán megszólalt. – Anyának hívom anyámat, amióta csak megszülettem.

– Bocs. Tudom, hogy furcsa – fordítottam el a tekintetemet.

– Anya mindig szokatlanul áll mindenhez.

– Miért szabadkozol? Most mondtam, hogy aranyos.

Fészkelődtem, a szabad kezem a térdem közé csúsztattam. A klíma maximumon volt, ahogy nyáron Oklahomában a legtöbb üzletben. Télen az ember rétegesen öltözködött, mert bent túl meleg volt. Nyáron meg kabátot viselt, mert túl hideg volt.

Lenyaltam a számról a csípős édességet.

– Nem tudtam, nem leereszkedően mondtad-e.

Elliott mondani készült valamit, de néhány lány közeledett az asztalunk felé.

– Á! – érintette meg teátrálisan a mellét Presley. – Catherine-nek barátja van! Restellem, hogy mindvégig azt hittük, hogy csak hazudod, hogy nem a városban lakik.

Presley három utánzata – Tara és Tatum Martin meg Brie Burns – erre kuncogni kezdtek, és hidrogénezett hajukat dobálták. Tara és Tatum egyvetéjű ikrek voltak, de mind arra törekedtek, hogy Presley-re hasonlítsanak.

– Talán csak a város környékéről – tette hozzá Brie. – Esetleg egy rezervátumból?

– Oklahomában nincsenek rezervátumok – döbentett meg a butasága.

– De vannak – erősködött Brie.

– Törzsi területekre gondolsz – segítette ki rezzenetlenül Elliott.

– Presley vagyok – mondta Presley önelégülten.

Elfordultam, hogy ne lássam a bemutatkozásukat, de Elliott nem mozdult, nem is szólt, ezért visszafordultam, hogy lássam, mi akadályozza őket. Elliott halványan rám mosolygott, és nem vett tudomást Presley kinyújtott kezéről.

Presley a száját húzta, és összefonta a karját. – Brie-nek igaza van? White Eagle-ben laksz?

Elliott felvonta a szemöldökét. – Az a Ponca törzs főhadiszállása.

– És? – kérdezte Brie.

Elliott láthatóan unottan sóhajtott fel. – Én cseroki vagyok.

– Az is indián, igaz? White Eagle nem az indiánoknak van?
– kérdezte Brie.

– Menj innen, Presley! – könyörögtem, mert nyugtalanított, hogy valami még sértőbbet mond.

Presley szeme izgatottan villant. – Váó, Kit-Cat. Nem vagy kicsit önhitt?

Haragtól szikrázó szemmel néztem fel rá. – Catherine a nevem.

Presley egy bokszhoz vezette őket a terem másik végében, de még onnan is piszkált kettőnket.

– Ne haragudj! – suttogtam. – Azért csinálják, mert velem vagy.

– Mert veled vagyok?

– Gyűlölnek – morogtam.

Megfordította a kanalát, és a szájába dugta. Látszólag nem kavarta fel az eset. – Nem nehéz látni, miért.

Kíváncsi voltam, hogy a külső megjelenésemben mi tette ezt nyilvánvalóvá. Talán a város ezért nem hagyott fel azzal, hogy anyát és engem okoljon a nagyszüleim hibáiért. *Talán úgy nézek ki, mint akit gyűlölni kell*, gondoltam.

– Miért vagy zavarban? – kérdezte Elliott.

– Reméltem, hogy nem tudsz a családomról és a kohóról.

– Ja, arról. A nagynéném évekkkel ezelőtt elmesélte. Ezt gondolod? Hogy a családod múltja miatt bánnak veled ilyen aljasul?

– Mi másért?

– Catherine. – A nevem lány nevetésként hangzott a szájából.
– Félteékenyek rád.

A homlokomat ráncolva ráztam a fejem. – Ugyan mire lennének? Jóformán koldusszegények vagyunk.

– Láttad már magad? – kérdezte.

Elpirultam, és lesütöttem a szemem. Csak apa dicsérte mindig a külsőmet.

– Mindaz vagy, ami ők nem.

Összefontam a karomat az asztalon, és elnéztem a faágak között a sarkon álló lámpa fel-felcsillanó, meleg fényét. Furcsa érzés volt, egyszerre szerettem volna, hogy folytassa és váltson témát.

– Nem bántott, amit mondanak? – lepődtem meg.

– Régen zavart.

– És most már nem?

– John bácsikám azt mondja, hogy csak akkor dühíthetnek fel minket, ha hagyjuk, és ha engedjük, akkor hatalmat adunk a kezükbe.

– Elég mély gondolat.

– Néha hallgatok rá, pedig azt hiszi, nem figyelek oda.

– Mit szokott még mondani?

Nem habozott. – Vagy jól felül tudsz emelkedni a dolgokon, és a tudatlanságot műveltséggel ellensúlyozod, vagy valóban csak a megkeseredésben leszel jó.

Elmosolyodtam. Elliott tisztelettel ismételte meg a nagybátyja szavait.

– Szóval akkor van szabad választásod, hogy ne hagyj, hogy mások megjegyzései feldühítsenek?

– Úgy valahogy.

– De hogyan csinálod? – hajoltam közelebb. Őszintén kíváncsi voltam. Reméltem, hogy feltár előttem valami bűvös titkot, ami véget vet a boldogtalanságnak, amit Presley és a barátnői imádnak ébreszteni bennem.

– Én is szoktam dühös lenni. Idegesít, amikor mások szükségét érzik, hogy közöljék, a dédanyjuk cseroki hercegnő volt, vagy felteszik azt az ostoba kérdést, hogy a nevemet nem arról kaptam-e, amit a szüleim a wigwamból kilépve először megpillantottak. Felforr az agyvizem, amikor főnöknek hívnak, vagy, amikor a szertartásainkon kívül másokat fejdíszben látok. De a nagybátyám azt mondja, hogy vagy együttérzők vagyunk, és műveltséget szerzünk, vagy meghagyjuk őket a tudatlanságukban. Különben is túl sok a tudatlanság a világban, hogy ezt hagyjam mind ma-

gamra zúdítani. Ha engedném, mindig forrna bennem a harag, és nem akarok olyan lenni, mint az anyám.

– Ezért verted ököllel a fánkat?

Lesütötte a szemét, mert vagy nem volt hajlandó, vagy nem is tudott válaszolni a kérdésemre.

– Sok minden bánt – mormoltam hátradőlve. A klónokat néztem, akik levágott szárú farmersortban és virágos blúzban voltak – ugyanabból a boltból származó blúz változataiban.

Apa mindig igyekezett, hogy megfelelő ruhákban, megfelelő hátizsákkal járjak. Anya évről évre figyelte, ahogy egyre több gyermekkori barátom tűnik el a süllyesztőben. Eltűnődött, hogy mit csináltunk rosszul, és így bennem is felmerült a kérdés.

Az igazság az, hogy gyűlöltem Presley-t, amiért gyűlöl. Nem volt szívem elmondani anyának, hogy sosem fogok beilleszkedni. Nem voltam elég alávaló ezekhez a kisvárosi, szűklátókörű lányokhoz. Hosszú időbe telt rájönnöm, hogy nem is akarok az lenni, de tizenöt évesen néha megfordult a fejemben, a magány nál nem lenne-e jobb. Apa sem lehet örökké a legjobb barátom.

Ettem egy falat sörbetet.

– Elég – szólt rám Elliott.

– Mi elég? – kérdeztem, és a hús narancsos finomság elolvadt a nyelvemen.

– Ne nézd úgy őket, mintha azt kívánnád, bárcsak ott ülnél! Jobb vagy annál.

Magamban mulatva somolyogtam. – Szerinted nem tudom?

Lenyelte, amit mondani akart.

– Nálad mi a szitu?

– A szüleim egy hathetes párterápiára mennek. Intenzív tanácsadás. Gondolom, utolsó kísérlet.

– Mi lesz, ha megpróbálják és nem sikerül?

A szalvétáját tépkedte. – Nem tudom. Anya említette, hogy végső megoldásként szóba jöhet, hogy visszajövünk ide. De ezt egy-két éve mondta.

– Min veszekednek?

– Apám iszik – sóhajtott fel. – Nem viszi ki a szemetet. Anya szekálja. Anya túl sokat lóg a Facebookon. Apa azt mondja, azért iszik, mert anya nem vesz róla tudomást, anya azt mondja, azért Facebookozik állandóan, mert apa nem szól hozzá. Gyakorlatilag a leghülyébb dolgokon összekapnak, amiket csak el tudsz képzelni, aztán ez dagad, mintha álló nap csak arra várnának, hogy a másik beindítsa. Most, hogy apa – sokadszorra – elvesztette az állását, a helyzet tovább romlott. Úgy látszik, a terapeuta azt mondta, apának szüksége van rá, hogy áldozat legyen, anya pedig szereti kasztrálni, akármit is jelentsen ez.

– Ezt elmondták neked?

– Nem a zárt ajtók mögött veszekedő szülőtípusok.

– Irtó gáz. Nagyon sajnálom.

– Nem is tudom – nézett rám a szemüvege alól. – Nem olyan rossz.

A széken feszengetem. – Talán... indulnunk kéne.

Elliott felállt, és várta, hogy kicsússzak a bokszból. Ő is kikúszott, így nem voltam biztos benne, hogy észrevette-e: Presley és a klónok a szájuk elé tartott kezükkel takarják el sértéseiket és vihogásukat.

Amikor Elliott megállt a bokszuk mögötti szemetes mellett, már tudtam, hogy észrevette.

– Min nevettek? – kérdezte.

A pólóját rángattam, és a tekintetemmel könyörögtem, hogy menjünk tovább.

Presley a vállát vonogatta, és felszegte az állát. Izgalommal töltötte el, hogy felfigyeltek rá.

– Csak, hogy Kit-Cat mennyire cuki az új barátjával? Szuper, hogy mennyire nem akarsz megbántani! Úgy értem... felteszem, ez – mutatott ránk – az akar lenni.

Elliott az asztalukhoz sétált, és a lányok kuncogása elhalt. Elliott kopogott a fán, aztán felsóhajtott. – Tudod, miért nem

fogod soha kinőni, hogy másoknak szar érzést okozz azért, hogy te jobban érezd magad, Presley?

Presley összehúzta a szemét, és úgy figyelte Elliottot, mint egy támadásra készülő kígyó.

– Mert ez a röpké feldobottság sosem tartós, és sosem fogod abbahagyni, mert ez az egyetlen boldogság, amit szomorú, szálnalmas, a manikűr és a melírozás körül forgó életedben adódik. A barátnőid? Nem szeretnek. Soha senki sem fog szeretni, mert te sem szereted önmagad. Így valahányszor megszivatod Catherine-t, tudni fogja. Tudja, miért csinálod, ahogy a barátnőid is tudják. Ahogy *te* is tisztában vagy velem, hogy túlkompensálsz. És, amikor csak sértéseket vágysz Catherine fejéhez, mindez egyre kevésbé lesz titok. – Sorban a klónok, majd Presley szemébe nézett. – Olyan napot kívánok, mint amelyet megérdemelsz.

Visszament az ajtóhoz, és kinyitotta, majd intett, hogy menjek ki. A parkoló kocsikat kerülgetve átvágtunk a parkolón, és visszaindultunk a környékünkre. Már égtek az utcai lámpák, szünyogok zizegtek a ragyogó lámpafejek alatt. A csendben hangsúlyosabban csikorgott a cipőnk a járdán.

– Hát ez – kezdtem, a megfelelő szó után kutatva. – Mesés volt. Senkit sem tudnék így lehordani.

– Nem lakom itt, így könnyebb. És nem teljesen saját forrásból mondtam.

– Hát?

– Jelenet a *Bezártak Klubja* című musicalből. Ne mondd, hogy nem láttad kiskorodban?

Hitetlenkedve meredtem rá, aztán kitört belőlem a nevetés. – A filmből, amit nyolcéves korunkban mutattak be?

– Úgy másfél éven át mindennap megnéztem.

– Váó! – kuncogtam. – El sem hiszem, hogy nem ismertem rá.

– Csak annak örülök, hogy Presley nem jött rá. A monológom kevésbé lett volna félelmetes.

Megint felnevettem, és ezúttal Elliott is velem nevetett. És, amikor elült a nevetésünk, oldalba bökött a könyökével.

– Tényleg van egy nem itt lakó barátod?

Örültem a sötétnek. Lángolt az arcom. – Nincs.

– Jó tudni – mondta vigyorogva.

– Egyszer általános felsőben beadtam nekik, mert azt reméltem, békén hagynak.

Megállt, és derűs tekintettel lenézett rám. – Ha jól sejtem, nem vált be?

Megráztam a fejem, és a cikizésük minden pillanata úgy sajtogott, mint egy alig gyógyult és ismét felszakadt seb.

Elliott szipogott, és sebes öklével megérintette az orrát.

– Fáj? – kérdeztem.

Elhalt a nevetés, lehervadt a mosoly. Néhány saroknyira halkán és magányosan ugatott egy kutya, kattant és megremegett egy klímaberendezés, egy motort túráztattak, valószínűleg a Main Streeten egy idősebb középiskolás társaság szórakozott. Körülvett bennünket a csend, és Elliott tekintetében kialudt a fény.

– Bocsáss meg! Nem rám tartozik.

– Miért nem?

Vállat vontam, és továbbmentem. – Nem is tudom. Személyesnek tűnik.

– Beszéltem neked a szüleimről, az összes problémájukról, és te úgy gondold, hogy a bütykeim személyesek?

Megrántottam a vállam.

– Kijöttem a sodromból. A tölgyfátokon vezettem le az indulataimat. Érted? Nincs csodafegyver. Még mindig felhúrom magam.

– Csalódtál a szüleidben? – lassítottam.

Megrázta a fejét. Láttam rajta, hogy nem akar többet mondani, ezért nem is erőltettem. A város felénk eső csendesebb részén, miközben a városhatáron belüli utolsó úton sétáltunk, véget ért

a világ, ahogy Elliottal ismertük, még ha ennek nem is voltunk még a tudatában.

Az utcát kétfelől házak szegélyezték, mintha kis szigetek lettek volna. Az utcai lámpák közötti sötétséget a világos ablakok négyszögei törték meg. Néha egy-egy alak suhant el előttük, és eltűnődtem, milyen lehet a szigetükön élni, élvezik-e a péntek estéjüket a kanapén elfészkelődve, tévét nézve? *A számlák fizetése valószínűleg fényévekre van tőlük*, gondoltam.

Amikor a kapunkhoz értünk, az én szigetem sötét és csendes volt. Azt kívántam, bárcsak látnám a környező otthonokból kiáradó meleg sárgás fényt, a televízió villózását.

Elliott a zsebébe nyúlt, és megcsörgette az apróját.

– Itthon vannak?

A garázs felé pillantottam, és láttam apa Buickjét, mögötte pedig anya Lexusát.

– Úgy fest.

– Remélem, nem rontottam még többet a Presley-hez fűződő viszonyodon.

– Presley-vel régen ismerjük egymást – legyintettem. – De most először állt ki valaki mellettem. Nem biztos, hogy tudja, mihez kezdjen ezzel.

– Remélem, hogy a fennhordott orra mellé tűzi.

Harsány nevetés tört ki belőlem, és Elliott nem titkolta, mennyire elégedett a reakciómmal. – Van mobilszámod?

– Nincs.

– Nincs? Komolyan? Vagy csak nekem nem akarod megadni?

Megráztam a fejem, és halkan felnevettem. – Komolyan mondom. Ki akarna felhívni?

– Én szívesen felhívnálak, ami azt illeti.

– Ó!

Felemeltem a kapu kallantyúját, bementem, és hallottam a fémen csúszó gumi éles sivítását. A kapu kattanással csukódott be mögöttem. Kezemet az elegánsan kacskaringós vaskapun nyug-

tatva visszafordultam Elliott felé. Úgy pillantott fel a házunkra, mintha akármelyik környékbeli ház volna. Félelem nélkül. A bátorsága valahol mélyen a lelkemben melegséget ébresztett.

– Gyakorlatilag szomszédok vagyunk, így... biztos összefutunk – jegyezte meg.

– Egész biztos. Vagyis bizonyára... nagy valószínűséggel – bólintottam.

– Mi dolgod holnap? Van nyári munkád?

Megráztam a fejem. – Anya azt szeretné, ha nyaranta a ház körül segítenék.

– Nem gond, ha beugrom? Majd úgy teszek, mintha nem fényképeznék.

– Persze, leszámítva a szüleimmel kapcsolatos bármi furcsaságot.

– Akkor rendben – húzta ki magát magasabbra, és kidüllesztette a mellét. Aztán pár lépést hátrált. – Viszlát holnap.

Hazafelé indult, ahogy én is lassan felfelé bandukoltam a lépcsőn. A verandánk megvetemedett deszkái 55 kilós súlyom alatt is olyan hangosan recsegték, hogy ezzel a jöttömre figyelmeztették a szüleimet, de a ház sötét maradt. Benyomtam a szokottnál szélesebb ajtót, és magamban a nyikorgó zsanértátkoztam. Megálltam, amikor már bent voltam, de nem hallottam tompán kiszűrődő beszélgetést, se lépteket. Se fentről elfojtott haragot. Vagy suttogást a falakon át.

Minden lépésem az érkezésemet sikoltotta, ahogy a felső szintre felkapaszkodtam. Középen lépkedtem, mert nem akartam hozzáérni a tapétához. Anya azt követelte, hogy óvatosan bánjunk a házzal, mintha egy negyedik családtag volna. Halkan óvakodtam végig a folyosón, és megálltam, amikor egy deszka megreccsent a szüleim szobája előtt. Miután nem tapasztaltam mozgást, bementem a szobámba.

A szobám tapétája krémszínű és rózsaszín csíkos volt, de még ez sem mulasztotta el azt az érzést, mintha kalitkában lennék.

Lerúgtam a cipőmet, és a sötétben hangtalanul az egyrészes ablakhoz mentem. A fehér festék kezdett lepattogzani, és csomóba gyűlt a padlón.

Két szinttel lejjebb Elliott fel-felbukkant a sötétből az utcai lámpák fénykörében. Leigh nénikéje háza felé ment, és közben a telefonja képernyőjét nézte, amikor Fentonék földes udvara előtt elhaladt. *Vajon néma házba ér-e haza, gondoltam, vagy Miss Leigh minden lámpát felgyújt? Veszekszik-e a férjével vagy kibékül vele, vagy Elliottot várja haza?*

Az öltözőasztalom felé fordultam, és megpillantottam a négyéves koromban apától kapott ékszerdobozt. Felemeltem a fedelét, és a balerina forogni kezdett a kis ovális tükör előtt, amit a babarózsaszín anyagba ragasztottak. Az arcáról lekopott már néhány vonás, és csak a két fekete pötty maradt, ami a szemét jelezte. A tüllszoknyája összetört. A rugó, amire ráillesztették, elgörbült, így forgás közben túlzottan oldalra hajolt, de a lassú, fülbemászó dallam még tökéletesen csengett.

A tapéta ugyanúgy foszlott, mint az ablakkereten a festék, egyes helyeken felülről lógott le, másutt az alaplaptól kunkorodott fel. Az egyik sarokban a mennyezeten barna folt volt, ami évről évre egyre nagyobb lett. Fehér kovácsoltvas keretes ágyam a legkisebb mozdulatra is nyekkent, a szekrényajtóm nem úgy csúszott a sínen, ahogy régen, de az én kuckóm volt, a hely, ahol nem ért utol a sötétség. A családom pária státusza a városban és anyám haragja távolinak tűntek, amikor e falak között voltam, és sehol sem éreztem magam így, amíg szemben nem ültem egy bronzos bőrű, nagy barna szemű fiúval, aki szánakozás vagy megvetés nélkül nézett rám a ragacos asztal felett.

Álltam az ablaknál, de már tudtam, hogy Elliott eltűnt a szemem elől. Más volt, több, mint csak furcsa, de rám talált. És pillanatnyilag elég volt, hogy nem éreztem magam elveszettnek.